

ΣΚΟΝΤΑΨΑ. Η άμμος υποχώρησε παραπάνω απ' όσο με είχε προΐδεάσει το πάτημά μου. Στάθηκα για μια στιγμή. Τράβηξα το κάτω χείλος μου δεξιά, καγχάζοντας στιγμααία και μονοκόμματα, αφήνοντας δυνατά μια ιδέα αέρα να βγει από το ρουθούνι μου. Δεν ήταν η πρώτη φορά τον τελευταίο καιρό που τα πράγματα υποχωρούσαν από κάτω μου πολύ περισσότερο απ' όσο περίμενα.

Δεν είχε φως. Παντού σκοτάδι. Έξω μου και μέσα μου. Στάθηκα ξανά και περπάτησα. Άμμος. Το περπάτημα πάνω της δεν ήταν ποτέ το αγαπημένο μου, με κούραζε. Μα τώρα έμοιαζε να μην υπάρχει τίποτα στον κόσμο που να με κάνει να νιώσω πιο κουρασμένος απ' όσο ήδη ήμουν. Τίποτα που να κάνει την ανάσα μου πιο βαριά, τα πόδια μου πιο ράθυμα.

Ας ήταν. Θα περπατούσα. Πάντα το περπάτημα μ' έσωζε, έστω και προσωρινά. Έτσι έβαζα σε μια σειρά τις σκέψεις μου. Κυρίως κατασίγαζα, διά της κοπώσεως, τα πάθη μου. Δεν μπορούσα να το κάνω κλεισμένος σε τοίχους. Κάποιες τέτοιες νύχτες είχα μείνει να στέκομαι ακόμη και μπροστά στα σκαλιά του σπιτιού μου, χωρίς να βαστάω να μπω. Μετέωρος. Χωρίς να έχω κλείσει ακόμη

τους λογαριασμούς της βραδιάς με τους μέσα μου δαίμονες. Χωρίς να τους έχω ταΐσει αρκετά για να αποτραβηχτούν και ν' αφήσουν χώρο να με απασχολήσει και κάτι άλλο. Έστω για λίγο, ίσα να ξεχαστώ για μερικά λεπτά και να μπορέσει η κούραση να με οδηγήσει στη μικρή κι απέλπιδα λύτρωση του ύπνου.

Τέτοιες ώρες θυμόμουν κάτι που είχα πει. Ήταν παλιά. Νύχτα πάλι. Και δίπλα μου μια κοπέλα. Δυο σώματα που έλεγαν μια ιστορία απομάκρυνσης. Δεν άντεχα να την κοιτάω, όσο και αν ήθελα τη στιγμή εκείνη να περάσει όλη μου η ζωή χωρίς να πάρω τα μάτια μου από πάνω της· χωρίς να πάψω στιγμή να μετρώ τις ανάσες της, να βλέπω πώς παλλόταν για λίγο η άκρη του λαιμού της, όταν ο ταπεινός αέρας έμπαινε μέσα της και γινόταν ζωή γι' αυτό το αγαπημένο σώμα. Αυτό που έλεγα τότε, πως οι αυλακιές του ήταν φτιαγμένες για να χάνεσαι μέσα τους για πάντα και να μη διανοείσαι να ξαναβρεθείς στην επιφάνεια. Το σώμα του μεγάλου πόθου. Και τα μάτια της μεγάλης έμπνευσης. Που όταν μου χαμογελούσαν ήταν σαν να έτρεχαν και να έψαχναν την πιο μακρινή γωνιά του κόσμου μου, για να τη ζεστάνουν· για να ξεχυθούν εντός μου με ορμή οι λάβες και τα πυρακτώματα της πιο μεγάλης ευτυχίας. Αλλά τη στιγμή εκείνη δεν άντεχα να τα κοιτάω. Γιατί ήταν σκληρά. Από την ανάγκη της να κρατήσει μια απόφαση που σιγόβραζε για καιρό και λίγο πριν είχε εκραγεί, εντελώς απροειδοποίητα. Και με κού-

ταζε την ώρα εκείνη άγρια, παγωμένα. Όχι για να νικήσει εμένα. Αλλά για να πείσει τον εαυτό της πως μπορεί να φύγει, πως μπορεί να κάψει τον δρόμο πίσω της.

«Δεν μπορούμε να είμαστε μαζί. Δεν νιώθουμε το ίδιο έτοιμοι. Δεν μπορώ να φέρω τα πάνω κάτω στη ζωή μου, να τα τινάξω όλα στον αέρα. Δεν μπορώ να χωρίσω...»

Φάνηκα ο πιο ανέτοιμος άνθρωπος που θα μπορούσε να υπάρξει σε ολόκληρο τον κόσμο γι' αυτό που άκουσα. Και ήταν σαν ολόκληρος ο κόσμος να συμπυκνώθηκε μεμιάς μέσα μου και μια στιγμή μετά να έσπασε με θόρυβο σε θρύψαλα. Απόμεινα έτσι, να κοιτάω σαστισμένος το θρυμματισμένο Όλον. Γιατί λίγο πριν είχα πάρει το πιο αντίθετο μήνυμα. Και είχα γευτεί την πιο εκρηκτική ουσία ως εκείνη την ώρα στη μικρή ζωή μου: το φιλί της.

Το φιλί της. Το πρώτο και τόσο προσδοκώμενο. Που ονειρευόμουν καιρό τη γεύση του. Που την έφτιαχνα από τις μικρές σταλαγματιές γλυκύτητας και πόνου που έτρεχαν στο μυαλό μου κάθε φορά που την κοιτούσα. Και ήταν τελικά σαν από πιπέρι και ζάχαρη, γιατί μου είχε δοθεί ξαφνικά, και η απροειδοποίητη ικανοποίηση σχεδόν με τρόμαξε, για να με γλυκάνει την επόμενη στιγμή. Κουβαλούσε όλα τα μέταλλα από το γέλιο της, που μου έκοβε τα γόνατα. Δεν το άντεχα όταν γελούσε. «Αγάπη είναι ο πόνος της απόλυτης τρυφερότητας», είχε γράψει κάποιος. Πόσο το ένιωθα αυτό τις ώρες εκείνες, που αυτή μου γελούσε.

Και λίγο αφότου το πήρα, λίγο αφότου μου νάρκωσαν το μυαλό οι χυμοί της ευτυχίας που έριξε στο σώμα μου, κι αυτό άρχισε να τρέμει για να εκτονώσει την ευτυχία που είχε βιώσει τόσο απότομα, λίγο μετά, με άφησε χωρίς καμία άμυνα, να δεχτώ πάνω στο αποχαυνωμένο χαμόγελο της ευτυχίας το πιο σκληρό μαχαίρωμα. Αυτό το «Δεν». Το «Δεν» που καρφώθηκε μέσα μου και με άφησε να στέκομαι για λίγες στιγμές χωρίς φωνή, ίσως και χωρίς καν να θυμάμαι ότι έπρεπε να αναπνεύσω. Χωρίς να θέλω να καταλάβω.

Η άρνηση. Το πρώτο στάδιο κάθε πένθους, κάθε θανάτου. Κι ο χωρισμός είναι ένας μικρός θάνατος. Γιατί σε συγκλονίζει η υπερβατική σκέψη πως δεν θα ξαναδείς, δεν θα ξαναγγίξεις τον άλλο. Πως δεν θα νιώσεις ξανά το αγαπημένο σώμα, τα μάτια, τη φωνή. Πως η ζωή σου χωρίζεται πια σε δυο μέρη, στο πριν και στο μετά του χωρισμού, πως τα πάντα συνδέονται με αυτόν που χάνεις, πως όλα θα σ' τον θυμίζουν για πάντα, όσα έζησες μαζί του και όλα όσα σκέφτηκες γι' αυτόν. Πως η ζωή σου έριξε την άγκυρά της και δεν μπορεί – όχι, δεν θέλεις εσύ πια – να ταξιδέψει.

«Δεν μπορώ να είμαστε μαζί».

Όλα είχαν χαθεί. Άκουσα τότε μέσα στο κεφάλι μου μια σιωπηρή κραυγή. Ένας πόνος πρωτόφαντος μου όρμησε. Τα μάτια μου έκλεισαν απότομα για να τον αντέξουν και αμέσως ξανάνοιξαν διάπλατα. Άφησα την

κραυγή να βγει. Θα με έπνιγε. Ένωσα ξαφνικά το δέος του ικέτη. Ένωσα την απόγνωση που στέλνει τον άνθρωπο γονατισμένο μπροστά στον θεό του να παρακαλάει όχι για το μέλλον του, αλλά για το παρελθόν του. Να τον γυρίσει πίσω, λίγο πριν από τη στιγμή που έχασε εκείνο που είχε. Ποτέ ο άνθρωπος δεν λυγίζει μπροστά στον θεό από ελπίδα, παρά μόνο από φόβο. Οι πιο υψηλές στιγμές της θρησκευτικής εκστατικότητας δεν είναι αυτές που ο άνθρωπος ζητάει κάτι για το μέλλον του. Είναι εκείνες που παρακαλάει τον θεό να του φέρει πίσω αυτό που έχασε λίγο πριν: τη χαρά, την υγεία, την ησυχία του.

Κι εμένα ο φόβος του ικέτη μ' έπνιξε. Δεν μέτρησα ποτέ πόσες φορές βγήκε το «σε παρακαλώ» από τα χείλια μου. Μπορεί πολλές, μπορεί μία. Μπορεί όμως και καμία, και απλώς ν' άκουγα αυτό το παρακαλετό σε όλα όσα της έλεγα. Στον τόνο της φωνής μου. Στην κομμένη ανάσα μου, που είχε γίνει σχεδόν λυγμός. Στο πόσο δυνατά της έπιανα το χέρι, πόσο την έσφιγγα κοιτάζοντάς τη στα μάτια απ' όσο πιο κοντά μπορούσα, προσπαθώντας να βρω εκεί κάτι από αυτό που είχα ζήσει λίγο πριν, κάτι από το φιλί που είχα πάρει. Έψαξα εκβιαστικά κι απελπισμένα να της το πάρω ξανά, σαν να μπορούσα να κερδίσω έτσι μια παράταση για το κατέβασμα στον Άδη. Μύριζα ήδη τις φωτιές εκεί να καίνε όσα κουβαλάνε οι ψυχές. Μάταιο. Χτυπήθηκε ο τρόμος με την αξιοπρέπεια, η ανάγκη

με τη λογική. Και για τα δεύτερα δεν βρέθηκε τόπος να σταθούν. Σαρώθηκαν.

Είχα συναντήσει πια το όριό μου. Η πληγή έτρεχε αίμα που δεν σταματούσε. Όσο το πάλευα τόσο γέμιζα με το μαύρο αίμα της χολής. Σταμάτησα. Έσκυψα το κεφάλι και άφησα το κύμα της θλίψης να με κατακλύσει· μιας θλίψης πλέον βουβής. Στάθηκα λίγες στιγμές έτσι, χωρίς να μπορώ να αρθρώσω λέξεις με νόημα. Και κάποια στιγμή, όταν πια για λίγο ηρέμησα, σαν να άκουσα πάλι στο κεφάλι μου να ανοίγει μια μικρή πόρτα. Σαν τελευταία χαραμάδα, για να μπορέσω να πω κάτι που να συνοδεύσει τη φυγή μου.

«Τώρα θα 'θελα να κοιμηθώ εδώ, επιτόπου, βαθιά. Και να μη νιώθω τίποτα. Και να ξυπνήσω ξανά ύστερα από έναν χρόνο».

Αυτά τα λόγια σκεφτόμουν και τώρα, πάνω στην άμμο. Θα ήθελα να μπορώ να χαθώ. Να παγώσω. Πώς έγιναν όλα αυτά; Πώς έφτασα πάλι εδώ, από άλλο πάθος σπρωγμένος; Από άλλη, νέα στιγμή ονείρου;

Δεν σταμάτησα να περπατάω. Θυμήθηκα τη μέρα που τη γνώρισα. Λίγους μήνες πριν. Μέσα σε άλλα σώματα την είδα. Είχα γυρίσει τότε στην πόλη όπου μεγάλωσα για λίγες μέρες. Ένας παιδικός μου φίλος συνήθιζε κάθε που

έμπαινε ο Μάιος να μαζεύει πολύ κόσμο στην αυλή του σπιτιού του, «για να πιστέψουμε στον ερχομό της άνοιξης», όπως έλεγε. Ήταν παράξενο. Νομίζω πως πρώτα την ένιωσα και μετά την είδα. Κατάλαβα μια γλυκιά κίνηση. Κάτι τόσο διαφορετικό από το περιβάλλον. Μοναδικότητα. Στράφηκα προς το μέρος της. Είδα το πρόσωπό της. Το πρώτο που κοιτούσα στις γυναίκες, όσο και αν οι φίλοι μου δεν το πιστεύανε κάθε φορά που τους το έλεγα, ήταν τα μάτια τους. Και τα δικά της δεν ήταν απλώς όμορφα. Ήταν τόσο ταιριαστά με την κίνησή της. Θαρρείς και τη στεφάνωναν. Ήταν διεισδυτικά και επώδυνα. Είχαν κάτι που αργότερα κατάλαβα πως ήταν μαζί αλήθεια και επιτήδευση. Η αλήθεια του σαγηνευτικού πλάσματος που έχει επίγνωση της δύναμης που ασκεί. Και η επιτήδευση, ώστε να φανεί αυτή η δύναμη πηγαία και ακλόνητη, σαν να είναι δομημένη από τόσο γερά υλικά χαρακτήρα και εμπειρίας που τίποτα δεν μπορεί να την αλλάξει. Συνέχισα να την παρατηρώ. Κι αυτή το πρόσεξε. Ήξερε πως την κοιτάζουν όπου βρίσκεται, ήταν προϊδεασμένη κι έτοιμη.

Σε μια στιγμή ένιωσα τον κορμό μου να σηκώνεται αντανakλαστικά. Με είχε κοιτάξει. Το σώμα μου αντέδρασε, παίρνοντας το ακαριαίο σήμα από το μυαλό. Συνέχισα να την κοιτάζω. Για δευτερόλεπτα. Τόσο άντεξα προτού η σταματημένη ανάσα μου ξαναβρεί τον ρυθμό

της, προτού η σκέψη μου ξεφύγει από το στιγμιαίο πάγωμα και αφήσει πάλι χώρο στη λογική. Και αυτή η τελευταία μου επέβαλε να σταματήσω να την κοιτάω έτσι προσηλωμένος. Αμέσως έπιασα μια λέξη από τη συζήτηση των φίλων μου, έγραψα ένα βιαστικό χαμόγελο στα χείλια μου και, χωρίς να γυρίσω αμέσως προς το μέρος τους, σαν να ήθελα να δείξω πως, ακόμα και όταν την κοιτούσα, στην πραγματικότητα δεν της είχα αφοσιωθεί ποτέ, γέλασα και πέταξα ένα σχόλιο που με ξαναέβαλε αμέσως στην κουβέντα.

Συνέχισα να μιλάω, τώρα πιο πολύ απ' όλους. Για να κρύψω την έντασή μου, δεν άφηνα άλλον να αρθρώσει λέξη. Όταν ύστερα από λίγο αρκετά ζευγάρια μάτια σταμάτησαν να κοιτάνε εμένα και στράφηκαν συντονισμένα κάπου πίσω μου, έκανα κι εγώ να γυρίσω. Μα δεν χρειάστηκε. Το αντικείμενο της κοινής προσοχής παρουσιάστηκε εμφαντικά μπροστά μου και...

Κόπηκε η θύμηση, κάτι με έπνιξε. Μια πίκρα. Σφίχτηκαν πάλι όλα. Τα πάντα έμοιαζαν να έχουν ματαιωθεί. Έμοιαζα ανήμπορος πια να σκεφτώ χωρίς να ματώνω, λες και τίποτα, τίποτα πια απ' όσα είχαν γίνει δεν μπορούσε να σταθεί στη σκέψη μου χωρίς να μου την κομματιάσει. Σαν να ήθελα να βάλω σε μια πύρινη παρένθεση όσα έζησα από τότε που τη γνώρισα και να τα κρατήσω μακριά μου, να πιστέψω πως δεν έγιναν ποτέ, πως χά-

θηκαν για πάντα, όπως τους άξιζε – παιδιά μιας παρασυρμένης φαντασίας, ενός κακού ονείρου, από αυτά που βλέπεις στον μεσημεριάτικο ύπνο και ξυπνάς με ξέπνοη διάθεση, με την ανάγκη να διώξεις αυτή την κακιά στιγμή, που δεν ξέρεις καν από πού προέρχεται, που δεν θυμάσαι τι σου την προκάλεσε, που απλώς σε βαραίνει, απλώνεται και σου στερεί τη ζωτικότητα σου. Ήξερα τώρα τι ήταν. Μα όσο κι αν με πονούσε η σκέψη της, την ίδια στιγμή την είχα ανάγκη, τόση ανάγκη. Σαν να γνώριζα καλύτερα τον εαυτό μου με τον πόνο αυτής της σκέψης. Μου χαρτογραφούσε την ψυχή, μου σύστηνε τα νέα κομμάτια μου, που χτίστηκαν από αυτή την εμπειρία. Τίποτα το νέο δεν γεννιέται χωρίς πόνο. Και δεν ανακαλύπτεται χωρίς την αποδοχή του πόνου. Έσφιξα τα μάτια μου ακόμη μια φορά. Προχώρησα στην άμμο το κορμί μου και τη σκέψη μου.

Θυμήθηκα ξανά, στη γιορτή, τα βλέμματα των άλλων να χάνονται και να στρέφονται πίσω μου. Δεν πρόλαβα να γυρίσω. Πρόλαβε αυτή να έρθει και να σταθεί δίπλα μου. Και λίγες στιγμές μετά να μου πει μόνη της το όνομά της.

«Γεια. Είμαι η Λάιμα».

Το απορημένο βλέμμα μου δεν την εξέπληξε. Κανείς δεν καταλάβαινε το όνομά της με την πρώτη. Και αν κάποιος δεν την ξαναρωτούσε, εκείνη ήξερε πως απλώς

ντρεπόταν να το δείξει. Ή, αν ήταν γυναίκα, πως είχε ενochληθεί από την έντονη παρουσία της.

«Πώς;»

«Λάιμα», είπε και μου γέλασε.

«Δεν με παρεξηγείς που δυσκολεύομαι να το καταλάβω, έτσι;»

«Το έχω συνηθίσει όσο τίποτε άλλο».

«Λοιπόν;»

«Είναι λιθουανικό. Η μητέρα μου είναι από κει».

«Και τι σημαίνει;»

«Είναι το όνομα μιας αρχαίας θεάς. Της θεάς της μοίρας».

«Α, είσαι μοιραία δηλαδή!»

Αγνοήσαμε και οι δυο επιδεικτικά την κακή αυτή ατάκα, που ακούστηκε από κάποιον μέσα από το σμάρι των θαυμαστών της Λάιμα, που ήδη μαζεύονταν τριγύρω. Συνεχίσαμε για λίγο ακόμη την κουβέντα μας. Μετά χωριστήκαμε. Και κάποια ώρα αργότερα ο φίλος μου σκέφτηκε να βάλει μουσική. Η στιγμή άναψε κι άλλο. Και τότε την είδα να σηκώνεται και να χορεύει. Να λικνίζεται. Άλλοτε σαν να μάλωνε με τον χώρο που την περιέβαλλε. Και άλλοτε σαν να τον σαγήνευε, υπνωτίζοντας τα πάντα γύρω της πάνω στην κίνησή της.

Μου άρεσε έτσι όπως την έβλεπα. Έτσι όπως έκανε τον κόσμο γύρω της να αποκτά νόημα. Το δικό της νόημα.

Τότε δεν είχα διανοηθεί τι άρχιζε. Παρόλο που το

πρόσωπο που στεκόταν απέναντί μου ήταν σαγηνευτικό. Παρόλο που σκεφτόμουν πως, αν οι πόθοι μου ήταν γλυπτες, δεν θα μπορούσαν να σκαλίσουν ένα σκαρί καλύτερο από το υπέροχο σώμα της. Παρόλο που ένιωσα τη γνάθο μου να σφίγγεται πριν της μιλήσω κι αμέσως να λύνεται και να γλυκαίνει, σαν να χύθηκε μέσα της μέλι, μόλις απελευθέρωσε τις πρώτες λέξεις που της είπα. Δεν σκέφτηκα, δεν μπορούσα να σκεφτώ, το ενδεχόμενο να μην έχει αυτή η ιστορία την εξέλιξη και το τέλος που είχαν τόσες και τόσες πριν από αυτή και ύστερα από εκείνο το παλιό «Δεν». Όλες με προδιαγεγραμμένο το τέλος τους από νωρίς, σχεδόν από την πρώτη στιγμή. Αρχινισμένες όλες, συνειδητά, με αποκλεισμένο κάθε ενδεχόμενο για κάτι πιο σταθερό και μόνιμο. Η χαρά ήταν αλλού. Στην περιπέτεια.

Έτρεξε πολύ νερό από εκείνη τη μέρα. Τη μέρα που τη γνώρισα. Που κατάλαβα πως κάποιες γυναίκες μοιάζουν από τις καμπύλες του σώματός τους να φέρνουν μια γεύση από γλυκό παρελθόν. Κάτι από τις στιγμές και το πνεύμα της Μικράς Ασίας. Της το είχα πει, πολύ αργότερα:

«Δεν μπορεί εσύ να έχεις την καταγωγή που μου λες! Τα πάντα πάνω σου αναδίδουν την ίδια τη Σμύρνη. Φωνάζουν! Πώς αλλιώς θα μπορούσαν να είναι οι γυναίκες της αν όχι όπως εσύ; Τι άλλο θα μπορούσαν να δουν σε αυτές αργότερα οι γυναίκες της Ελλάδας για να τις ζηλέ-

ψουν αν όχι πόσο διέφεραν από τις ίδιες, πόσο φλογίζονταν τα μάτια των ανδρών τους όταν τις έβλεπαν; Και οι ψυχές τους. Γιατί μια γυναίκα μπορεί να μην καταλάβει αν έχεις άλλη στο κρεβάτι σου, αλλά πάντα το νιώθει αν έχεις μιαν άλλη στην ψυχή σου. Και αυτό είναι το πιο βαρύ απ' όλα. Να νιώθεις πως μια ψυχή που την ήθελες για σένα, μια ψυχή που έχει κερδίσει τη δική σου, τώρα τη νέμεται άλλος. Γι' αυτό τους έσουρναν τόσα, γι' αυτό τις φόρτωναν με τόσες βρωμιές. Επειδή δεν άντεχαν να χάνουν εξαιτίας τους την αγάπη».

Λίγο μετά τη γνωριμία μας έμαθα γι' αυτή. Πολλές κατακτήσεις. Πολλοί εραστές. Περιέφερε με σαφήνεια την επιλογή της αυτή. Να μη χαρίζεται. Να μην περιορίζεται. Ένα κορίτσι με ζωή που έμοιαζε στη δική μου. Δεν επιδίωξα να τη δω ξανά σύντομα. Ζούσαμε σε άλλες πόλεις. Κρατήσαμε όμως μια στοιχειώδη επαφή.

Κάποιον καιρό μετά ξαναβρεθήκαμε. Όταν εκείνη έτυχε να βρίσκεται στην πόλη όπου ζούσα εγώ. Όσο πλησίαζε η μέρα εκείνη, η στιγμή που θα συναντιόμασταν, κι ενώ η επιθυμία και των δύο είχε γίνει πια σαφής με τα τηλεφωνήματα και τα μηνύματα που στο μεταξύ ανταλλάζαμε, όλο και περισσότερο αποκτούσα την αίσθηση, ακόμη κι αν δεν είχα κανένα σαφές δείγμα, πως η διάθεσή της θα μπορούσε να αλλάξει από τη μια στιγμή στην άλλη. Κάτι να της έρθει στραβά και να ανατρέψει την απόφασή της. Από πείσμα ή από ένα παιχνίδι αυτοεπιβεβαίωσης. Δεν

ήξερα, με έπιανα μόνο άξαφνα κάποιες φορές να ταράζομαι όταν της μιλούσα και να είμαι τόσο προσεκτικός σαν τα λόγια που έβγαιναν από το στόμα μου να κρατούσαν ψηλά μια μπάλα φτιαγμένη από το πιο ευαίσθητο κρύσταλλο, που κάθε άγαρμπη, ελάχιστα απρόσεκτη κίνηση μπορούσε να την κάνει να πέσει και να διαλυθεί. Χαίδενα τα λόγια μου για να χαϊδέω αυτήν και την απρόβλεπτη ψυχοσύνθεσή της. Τα μετρούσα σε δόσεις προσεγμένες, μην πέσει παραπάνω κάποιο υλικό της τακτικής μου και τη δυσαρεστήσω ή της δημιουργήσω ανασφάλεια. Άλλωστε, δεν με ήξερε καλά και θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή να περάσει την αυτοπεποίθησή μου για ενοχλητικό ψώνισμα και προσβλητική σιγουριά για την κατάκτησή της. Τα πάντα μπορούσαν να ανατραπούν.

Κράτησαν λίγο αυτές οι σκέψεις, τις έδιωξα. Ήθελα πολύ να τη δω. Πάρα πολύ. Κι έτσι κι αλλιώς, δεν θα έμπλεκα περισσότερο. Θα ξεθύμαινε σε λίγο η διάθεσή μου. Το ήξερα. Ο πρότερος βίος μου προσέφερε τις εγγυήσεις γι' αυτό. Ακόμη και η απόσταση. Ή αυτή ίσως όχι. Γιατί δεν θα μου έδινε την ευκαιρία να τη γεύομαι σταθερά. Γιατί θα ήταν μια δυσκολία που θα με παίδευε. Και οι δυσκολίες πάντα μου κόβανε τη σιγουριά και κρατούσαν το μυαλό μου αναμμένο κι ανήσυχο.

Όταν η Λάιμα μπήκε στο σπίτι μου, το άγχος επανήλθε με τη μορφή του ενθουσιασμού. Αυτό που έβλεπα να στέκει μπροστά μου ήταν τόσο όμορφο που σκίρτησε ξανά

μέσα μου η ανησυχία πως δεν θα μπορούσα να το κρατήσω κοντά μου για πολύ, πως ήταν από αυτά τα δώρα που η ζωή σ' αφήνει να τα γευτείς για λίγο και μετά σ' τα παίρνει, ίσα ίσα για να σε τυραννάει. Αυτά τα επιτηδευμένα πονηρά μάτια, που μισόκλειστα με κοιτούσαν από χαμηλά, στεφανωμένα από μαύρα μαλλιά τόσο πλούσια, φτιαγμένα λες μόνο για να τα μαζεύει με το χέρι της, σαν να ήθελε να τα ξελογοιάσει κι αυτά, να τα χαϊδεύει και να τα ανασηκώνει, σαν προεικόνιση και κάλεσμα της πιο βαθιάς λαγνείας. Το μικρό της φόρεμα, από το οποίο ξεχείλιζε η ομορφιά της. Όλα στάθηκαν μπροστά μου έτσι που μου άφησαν για πολλή ώρα την αναπνοή άρρυθμη. Κοίταζα το σώμα της. Εντελώς ξαφνικά, και τόσο παράταιρα με τη στιγμή, μου ήρθε στον νου η θεωρία του Αριστοτέλη για τους φυσικούς τόπους, τις τέσσερις μεγάλες σφαίρες που υπάρχουν πάνω και κάτω από τον κόσμο όπου ζούμε, μία για κάθε ένα από τα φυσικά στοιχεία οι μείξεις των οποίων αποτελούν τον κόσμο μας. Αέρας, γη, νερό, φωτιά. Κι ένιωσα πως όλα τα στοιχεία του σύμπαντος, και οι τέσσερις φυσικοί τόποι, συμπυκνώθηκαν μεμιάς πάνω της, ότι αυτοί αποτελούσαν πραγματικά τα πιο ποθητά σημεία του κορμιού της. Πηγές ζωής και σημεία δημιουργίας του νοήματος του κόσμου. Δεν άντεξα για πολύ. Θέλησα να απλώσω πάνω της όλες μου τις αισθήσεις, να νιώσω παντού τη μυστική αυτή σύμπλεξη των τεσσάρων στοιχείων της ζωής, να αγγίξω την αρχή και το τέλος της ύπαρξης.

Όρμησα πάνω της. Το είχα νιώσει πως ο έρωτας μαζί της θα είχε κάτι από την υψηλή οριακότητα της μεγάλης ηδονής. Πως θα έχανε στο μυαλό και των δύο χυμούς που θα έφερναν μούδιασμα και στα τελευταία εκατοστά των ιδρωμένων συρμών αυτής της συνάντησης...

Μα τώρα βάδιζα μόνος μου, στη σκοτεινιά. Έφτασα πια πολύ μακριά από εκεί όπου ξεκίνησα. Μπροστά μου, στην άκρη του γιαλού, ένας μεγάλος μαύρος όγκος. Ένας ψηλός βράχος, ανάμνηση παλιά κατολίσθησης, που πάνω του έσκαγε θυμωμένο το νερό. Και μαζί με τον παφλασμό αντηχούσε στα αυτιά μου και η φωνή της Λάιμα. Ξανά και ξανά. Όλο και πιο βαθιά από τον χρόνο. Και με έκανε σχεδόν να απορώ αν ποτέ μου πράγματι το έζησα αυτό. Και η απορία έδινε τη θέση της στην απελπισία για την απώλεια, και μετά σε μια εκβιασμένη αχτίδα ελπίδας. Όχι, δεν γινόταν να χάθηκε αυτό, δεν το βάσταγε το μυαλό μου. Ένωσα πως θα κατέρρεα εκεί όπου στεκόμουν από τα τεντωμένα νεύρα μου, που κόντευαν να εκραγούν, για να γεμίσουν τη νύχτα με τις οσμές και τα χρώματα της αιματηρής ματαίωσης. Στάθηκα καλύτερα και συνέχισα να περπατάω ασταθώς, όπως πριν. Πέρασα τον βράχο.

Θυμήθηκα το τέλος εκείνης της νύχτας. Δεν είχα διανοηθεί τότε ούτε για μια στιγμή να την αφήσω να φύγει. Όταν της ζήτησα να κοιμηθεί εκεί, το δέχτηκε με μικρή

αντίσταση. Έμεινα τότε να την κρατάω στα χέρια μου. Να σκέφτομαι τι συνέβαινε την ώρα εκείνη, πώς ήρθαν έτσι τα πράγματα, πόσο τυχερός, αλλά και πόσο ικανός, είχα φανεί με την ευδοκίμηση αυτής της ιστορίας. Να με τρώει η σκέψη τι πλάσμα ήταν αυτό που βαστούσα, ποιες ανάγκες έτρεχαν μέσα του, πώς θα μπορούσα να το κρατήσω μαζί μου λίγο παραπάνω. Και μαζί, πιο πολύ αυτό, πιο δύσκολο, να αναρωτιέμαι για τον εαυτό μου. Για τις δικές μου ανάγκες, που είχαν αρχίσει μια δειλή, σχεδόν αόρατη, παρέλαση μπροστά μου. Γιατί μου ήταν τώρα τόσο σημαντικό αυτό το γέμισμα της αγκαλιάς μου;

Τινάχτηκα. Συνειδητοποίησα πως είχα σταθεί αρκετή ώρα έτσι, με τα χέρια μου γύρω της, αμίλητος, και αυτή ακόμη δεν με γνώριζε καλά. Μπορεί να της περνούσαν χίλιες σκέψεις από το μυαλό: πως ήμουν αμήχανος, πως εξαντλήθηκαν όσα είχα να της πω, πως βαρέθηκα, ακόμη και πως χανόμουν σε μελαγχολικές σκέψεις. Και το χειρότερο όλων: πως μπορεί να την έβλεπα με μεγάλη τρυφερότητα, πως μπορεί να έτρεφα γι' αυτή συναισθήματα, πως ήθελα να την εγκλωβίσω σε μια κατάσταση σχέσης.

Είχα πειστεί πως μπροστά μου είχα μια γυναίκα που ήξερε τους εκρηκτικούς πόθους που προκαλούσε, όμως δεν ήθελε τίποτα παραπάνω από το να τους ατενίζει και να απολαμβάνει σωματικά κάποιους από αυτούς. Μια γυναίκα που η επιθυμία της ξεκινούσε και τελείωνε στον εαυτό της. Που, αν ένιωθε πως εγκλωβιζόταν, πως πή-

γαινα να την παγιδεύσω, θα εξαφανιζόταν. Θυμήθηκα τις γάτες. Ακριβώς επειδή ξέρουν πως έχουν μεγάλη ευελιξία, βασίζονται τόσο πολύ σε αυτή ώστε, όταν κάτι τους τη στερήσει σε στιγμή που νιώθουν ότι βρίσκονται σε κίνδυνο, δεν μένει τίποτα όρθιο. Και αυτός που τις περιορίζει το πληρώνει με χαρακιές, ματωμένα ενθύμια της άγνοιάς του, της απερισκεψίας του και αυτού που αποδεικνύεται τελικά υπερτροφική αυτοπεποίθηση. Όχι, δεν θα το ρίσκαρα, θα έκανα τις προσεκτικότερες κινήσεις για να παρατείνω την απόλαυση όσο πιο πολύ μπορούσα. Όρμησα ξανά καταπάνω της. Τη φίλησα σαν το στόμα μου να ήταν η κορυφή μιας ένωσης κρατήρων, χιλιάδων μικρών ηφαιστειών. Τη φίλησα σαν να ήθελα να δώσω διέξοδο σε αυτή τη λάβα, να την περάσω όλη εντός της. Ο ενθουσιασμός μου ξεσπούσε σαν σπιρουνιασμένα άλογα που έτρεχαν σε βαριά καταιγίδα.

Το επόμενο πρωί, ένα λεπτό αφότου η Λάιμα βγήκε από το σπίτι, πήρα τηλέφωνο τον καλύτερό μου φίλο και άφησα να ξεχυθεί στις λέξεις όλη η χαρά μου για την προηγούμενη νύχτα. Του είπα για την ταραχή που δοκίμασα την ώρα της αποκάλυψης της γυμνής της σάρκας, την ανάγκη μου να νιώσω με όλες μου τις αισθήσεις την κοινή μας στιγμή, σαν να ήθελα να κατακτήσω όχι την ίδια, αλλά όλο τον κόσμο που μας περιέβαλλε. Για το ιδρωμένο άρωμα των ανοιχτών πόρων, που το ρουφούσα με πρωτόγονη μανία. Για τα χέρια μου, που διέτρεχαν όλη την

έκταση αυτού του σάρκινου αλάβαστρου που έβραζε και με φλόγιζε ολόκληρο, για να ταξιδέψουν οι φωτιές ως το μυαλό μου και να μην αφήσουν γωνιά αφώτιστη κι ατάραχη. Για τις κοφτές ανάσες που την άκουγα να βγάζει, τις μακρόσυρτες φωνές που άφηνε με τα μάτια της σφαλιχτά από τον υπαρξιακό πόνο, για να αποδεικνύουν, λες, οι στιγμές αυτές πόσο σοφά είναι τοποθετημένες τόσο κοντά οι λέξεις ηδονή και οδύνη. Για τη γεύση της στο στόμα μου απ' όλες τις γωνιές αυτού του ναού των αισθήσεων, με τους κρουνούς του να τρέχουν χυμούς ζωής που ξελογοιάζουν και προσφέρουν το επίχρισμα της ζωής. Στιγμές βγαλμένες όχι από τη φύση, μα από ένα τεράστιο χυτήριο, που έλιωσε τα κορμιά μας για να τα ρίξει ξανά μαζί να γίνουν σάρκα σε ένα ενιαίο καλούπι, σαν αμάλγαμα από φωτιές κι αστέρια μαύρου ουρανού σε συμπαντικό παροξυσμό, και για να τα χωρίσει πάλι σε λίγο, έχοντας όμως πια για πάντα κουβαλήσει κάτι ο καθένας του αλλουνού, στη δοκιμασμένη από τη φωτιά του Ηφαίστου μνήμη των σωματών μας.

Το ίδιο βράδυ την είδα ξανά. Και την αποχαιρέτησα το επόμενο χάραμα. Σε λίγο θα ταξίδευε πίσω. Έμεινα μόνος μου. Σε λίγο θα ξημέρωνε. Ο ήλιος δεν είχε βγει, θα αργούσε ακόμη, μα είχε ήδη αρχίσει να στέλνει με χρώματα τα προμηνύματα της επικείμενης παρουσίας του. Το μαύρο του ουρανού είχε αρχίσει να σπάει από ένα ζεστό σκούρο μπλε. Στον ορίζοντα σε λίγο θα φαίνονταν ανοι-

χτόχρωμες πινελιές. Η δροσιά έμπαινε μέσα μου από παντού, γινόταν χαρά και με κατέκλυζε. Σαν κάθε μου πόρος να βύζαινε εκείνη την ώρα τη χαρά της ζωής. Στάθηκα και πήρα μεγάλες ανάσες. Άνοιξα τα χέρια μου. Έπαιρνα τη δροσιά, ρουφούσα τον αέρα, τον ζύμωνα, τον έκανα μια περίεργη αίσθηση ανύψωσης. Η υγρασία καθόταν πια στο σώμα μου και με νότιζε. Έλεγες πως, έτσι όπως στεκόμουν ακόμη με ανοιχτά τα χέρια, περίμενα τους πρωινούς υδρατμούς να γίνουν στάλες, που θα άρχιζαν να πέφτουν λίγες λίγες από πάνω μου, σαν να είχα βαφτιστεί λίγο πρωύτερα. Όταν ξάπλωσα πια για να κοιμηθώ, το σώμα μου είχε γίνει σαν ζύμη πλασμένη από ζάχαρη, και το μυαλό μου ένα δοχείο με ζεστή σοκολάτα, που σε λίγο χύθηκε και κατέκλυσε τα πάντα.

Μα τώρα η μνήμη ήταν βαριά. Η αντεστραμμένη όψη της έξαψης είναι η κατάπτωση. Και τη βίωνα. Ένωσα για λίγο την ανάγκη να κάτσω στην άμμο. Μα ένωσα κι ένα ζάλισμα να περιφέρεται πάνω από τα μάτια μου. Συνέχισα να περπατάω, πιο αργά τώρα, σαν να έκανα σπονδή στη θεότητα της κούρασης προσδοκώντας την ανακουφιστική παρέμβασή της, ίσως με μια λυτρωτική λιποθυμία. Είχα από ώρα αφήσει πίσω μου τον βράχο της κατολίσθησης, δίπλα στην ακρογιαλιά. Μπροστά μου μόνο άμμος. Και στο βάθος το κουφάρι ενός παλιού δέντρου, από χρόνια ξερού. Ξαναμάζεψα τις σκέψεις και τα πικρά αρώματα

των γεγονότων στο κεφάλι μου κι έστειλα το μυαλό μου πάλι προς τα πίσω.

Δεν είχα αργήσει να την ξαναδώ. Βρεθήκαμε ύστερα από λίγο καιρό ξανά μαζί, με χρόνο και διάθεση να προσφερθούμε ο ένας στον άλλο. Έστω για λίγο. Αυτή τη φορά στην πόλη όπου ζούσε εκείνη. Την πόλη όπου μεγάλωσα. Όμως στις καινούργιες μας συναντήσεις ένιωθα να επιστρέφω στον εαυτό μου. Παρατηρούσα τις λεπτομέρειες της Λάιμα. Ξαφνικά μου φαινόταν πολύ πιο γήινη, σαν να είχε στερηθεί κάτι από τη δυναμική της. Σκέφτηκα πως αυτή δεν είχε χάσει στην πραγματικότητα τίποτα. Πως απλώς ξεκαθάριζε πια η δική μου ματιά, πως το τετελεσμένο της κατάκτησής της με έκανε να την κοιτάω με μεγαλύτερη ψυχραιμία, να βρίσκω και κάποια ψεγάδια, να πείθω τον εαυτό μου πως δεν ήταν αυτή το τέλειο πλάσμα της φαντασίας μου, πως δεν θα έπρεπε να αποφασίσω αν ήταν αυτή η γυναίκα που θα μπορούσε να με κρατήσει τελικά δέσμιο. Ναι, πίστευα πως όλα ήταν κατά βάση θέμα απόφασης. Δικής μου.

Στο τέλος μιας συνάντησής μας, έτσι όπως περπατούσαμε, άπλωσα το χέρι μου και έπιασα το δικό της. Δεν μου ήταν ξένο αυτό, το είχα κάνει και με άλλες κοπέλες τις λίγες φορές που τις συναντούσα έξω από το σπίτι μου. Τις πιο πολλές φορές το έκανα με μια μικρή ανησυχία πως θα με δει κάποιος, αλλά κυρίως κάποια. Δεν ήμουν όμως καν

σίγουρος αν το βασικό μου άγχος αφορούσε την εικόνα που θα είχαν οι άλλοι για μένα ή τον φόβο να εγκαταλείψω εγώ ο ίδιος την αυτοεικόνα της ανεξαρτησίας. Μια φορά έβαλα τον εαυτό μου σε δοκιμασία. Φαντάστηκα πως ήμουν με ένα κορίτσι που έβλεπα εκείνες τις μέρες σε έναν ξένο τόπο για διακοπές, πως γύρω μας δεν υπήρχε κανείς που να μας ξέρει, μόνο πρόσωπα διερχόμενα. Περιπατούσαμε ανάμεσά τους, μοναδικά κομμάτια του πλήθους, κι εγώ της έπιανα το χέρι για να βαδίσουμε μαζί. Δέχτηκα αμέσως ένα τσίμπημα στο μυαλό και ένιωσα την αιτία του. Δεν μου άρεσε αυτό που έβλεπα. Παρόλο που κανείς δεν μας γνώριζε, που κανένας δεν μπορούσε να μάθει ή να διαδώσει κάτι, αυτή η ιδέα με ενοχλούσε. Του μόνιμου δεσμού. Της ταύτισης των δύο ανθρώπων.

Εκείνη τη φορά όμως είχα νιώσει την επιθυμία να κρατήσω το χέρι της Λάιμα. Άλλωστε, δεν θα ήταν για πολύ. Λίγα λεπτά μας χώριζαν από το σπίτι της, όπου θα την άφηνα. Μα ένιωσα το άκρο της ξαφνικά να τινάζεται μακριά από το δικό μου, και την επόμενη στιγμή, σαν ένας σκηνοθέτης να ενάλλασε με μαεστρία απανωτά καρτέ από διαφορετικές λήψεις, το βλέμμα μου έφυγε από τη διασπασμένη σύμπλεξη των χεριών μας και πήγε μεμιάς στο πρόσωπό της. Με κοίταζε με ένα υπομειδίαμα έκπληξης. Και ενόχλησης. Ή φόβου; Σαν να την άκουγα να μου λέει «τι είναι τώρα αυτό που κάνεις;». Θυμήθηκα τη γάτα και πάλι. Σκέφτηκα πως το χέρι μου εκείνη τη

στιγμή την είχε απειλήσει. Ο περιορισμός της ευελιξίας της, της συναισθηματικής, την έκανε να ξεγεραθεί. Τι στο διάολο κάνει αυτός; θα σκέφτηκε. Δεν είναι η σχέση μας καθαρή; Γιατί μπερδεύει τα πράγματα έτσι;

«Λίγα βήματα ακόμη μας μένουν», της είπα βάζοντας γερούς τόνους σιγουριάς κι ανωτερότητας στη φωνή μου και στολίζοντάς τη με ένα μισοειρωνικό χαμόγελο. «Δεν θέλεις να τα κάνουμε μαζί;»

Μου έδωσε ξανά το χέρι της, ανόρεχτα και απορημένα.

Σ' εκείνη τη στιγμή είχε παγώσει τώρα ο νους μου. Σ' εκείνη την ανόρεχτη συγκατάβασή της. Πώς θα μπορούσα τότε να είχα εικάσει τη συνέχεια; Η παραλία μπροστά μου απλωνόταν τώρα παραπέρα, χωρίς πεσμένους βράχους· μόνο κάποια αγριόχορτα φύτρωναν στις άκρες της, ανακατεμένα με τα φύκια που είχε βγάλει το νερό. Σήκωσα το βλέμμα μου και το κάρφωσα στο μαύρο φόντο του ουρανού, σαν να περίμενα από εκεί κάτι. Με συνάρπαζε η σκέψη πως, ενώ κάποια από τα άστρα εκεί πάνω είχαν εδώ και εκατομμύρια χρόνια πάψει πια να υπάρχουν, εγώ τα έβλεπα, επειδή το φως που είχαν κάποτε εκπέμπει ταξίδευε ακόμη στον ουρανό, ταξίδευε στον χρόνο. Κι ένιωσα, όπως στεκόμουν, πως ίσως έτσι, ύστερα απ' όλα αυτά, είχε πια εξαντληθεί και η δύναμη της δικής μου ψυχής, πως απλώς το τελευταίο φως που είχε εκπέμπει ήταν τόσο δυνατό που διέγραφε ακόμη βασανι-

στικά χιλιόμετρα δοκιμασίας. Ένωθα τον εαυτό μου τον τελευταίο καιρό μια να στενεύει και μια να απλώνει από τις ταλαντώσεις που μου προκαλούσαν αυτά τα γεγονότα. Ήξερα ποιος είμαι όταν τα πράγματα μου πήγαιναν όπως τα είχα συνηθίσει, ήξερα τι ήθελα, ποιο δρόμο πολυπατημένο να περπατήσω και να ακολουθήσω σχεδόν τυφλά, σαν μουσικός τις χιλιοπαιγμένες παρτιτούρες του. Και ξάφνου, όταν τα πράγματα ανατρέπονταν, ένιωθα να μπερδεύομαι, να χάνομαι, να γίνομαι ξαφνικά δαιδαλώδης και άγνωστος, ανήμπορος να βρω τις διαδρομές μου, σκοτεινός πια κι απέραντος, ακατάληπτος, να προσπαθώ να ανάψω ένα φως στους νεοεμφανιζόμενους δρόμους της ψυχοσύνθεσής μου. Και όταν το κατάφερνα, από εκεί που νόμιζα πως θα βρισκόμουν να στέκομαι σε μια λεωφόρο, όπως το συνήθιζα, να βλέπω παντού συμπλέγματα από δρομάκια και σοκάκια και να μην ξέρω πού θα με οδηγήσουν, μα πιο πολύ πώς βρέθηκα εκεί να τα περπατάω.

Ξεφύσηξα δυνατά και έσφιξα τα μάτια μου με μια δόση απελπισίας. Καταλάβαινα τώρα καλύτερα την κατάσταση μου. Μα όσο πιο πολλούς πυρσούς αυτοσυνειδησίας άναβα τόσο βάθαινε το έρεβος της ματιάς που έριχνα στο μέλλον μου. Κάθε σημείο της ψυχής μου που ακουμπούσα για να λύσω έναν κόμπο μου έστελνε αντανακλαστικούς πόνους σε άλλα δέκα. Και τα μαχαίρια δεν τους πιάνουν αυτούς τους κόμπους. Ή τους παίρνεις και τους λύνεις

έναν έναν, μέχρι να γίνουν κόμπος και τα ίδια τα δάχτυλά σου, ή τους αφήνεις να σε κρατάνε για πάντα δεμένο και προσπαθείς να βαδίσεις με το βάρος τους να ταξιδεύει μέσα σου σαν ακατάστατο φορτίο μισογεμάτου πλοίου, να σου χτυπάει τις ώρες της φουρτούνας το αμπάρι, να σε κάνει να πηγαίνεις εδώ κι εκεί άβουλα, να μην ελέγχεις τον εαυτό σου. Τούτοι οι κόμποι δεν κόβονται.

Γύρισα με τη σκέψη μου πάλι πίσω. Βρέθηκα στις ίδιες μέρες. Μόνο που τώρα με έβλεπα πια καθισμένο, με μια έκφραση επίπονης απορίας στο πρόσωπό μου. Της είχα πει πως ήθελα πολύ να τη δω εκείνο το βράδυ. Κι αυτή μου είχε απαντήσει με κάτι που τη διασκεδάζε, που το περνούσε για αστείο.

«Να δω τι αριθμό προτεραιότητας έχεις γι' απόψε και θα σου πω».

Είχα μείνει για ώρα να κοιτάω το μήνυμα στο τηλέφωνό μου. Εδώ δεν είχα ενδοιασμούς. Αν αυτό λεγόταν στα σοβαρά, ήταν εντελώς αστείο. Κι αν λεγόταν στα αστεία, παραίταν σοβαρό. Ό,τι κι αν ίσχυε, δεν είχα τον παραμικρό λόγο να της απαντήσω. Μα τι ήταν αυτό που αισθανόμουν; Θυμός ή στεναχώρια; Ενόχληση για το πλήγμα στον εγωισμό μου ή θλίψη; Και για ποιο απ' όλα; Για τη ματαιωμένη χαρά της βραδιάς, για τη διαπιστωμένη πια κυκλοθυμία και απερισκεψία της Λάιμα ή για το ενδεχόμενο όλο αυτό να ήταν ένα προανάκρουσμα της

απόφασής της να μου στερήσει οριστικά τη συντροφιά της; Σήμαινε τελικά αυτή η κοπέλα κάτι παραπάνω για μένα ή ήταν απλώς η αφορμή για να συνειδητοποιήσω κάτι περισσότερο για τον εαυτό μου;

Δεν μπορεί να με χαλάνε τέτοια πράγματα τόσο εύκολα. Τι έγινε δηλαδή; Επειδή μου αρέσει η μικρή; σκέφτηκα.

Είχα αρχίσει από καιρό να σκέφτομαι πως ίσως αυτή η συνήθεια της χαλαρότητάς μου με τις γυναίκες να προέκυπτε και από το ότι δεν είχα βάλει συνολικά τη ζωή μου σε ράγες. Δεν είχα κλείσει τις ανοιχτές μου εκκρεμότητες, δεν είχα βάλει μπροστά ένα σοβαρό σχέδιο για τα επόμενα χρόνια μου. Δεν ήταν άπειρα πια τα περιθώρια που είχα για κάτι τέτοιο. Μήπως γι' αυτό μια απώλεια στις ερωτικές μου σχέσεις μου προκαλούσε ταραχή; Επειδή μου αναδείκνυε τα κενά στους άλλους τομείς; Είχε δηλαδή χαρακτηριστικά μιας κρίσης ηλικίας όλο αυτό; Ξεκινούσε και τελείωνε σ' εμένα; Ή μήπως το ποθητό σώμα είχε παίξει τον δικό του ρόλο; Το σώμα... Κάπου εκεί η σκέψη μου είχε βρήκε ένα αγκωνάρι. Όχι, δεν μπορεί να είναι μόνο το σώμα. Κάτι υπήρχε στη ζεύξη του σώματος με το πνεύμα αυτού του κοριτσιού που με έκανε να ταραζομαι περισσότερο από το συνηθισμένο.

Σε αυτά είχε βυθιστεί η σκέψη μου. Ως τη στιγμή που το τηλέφωνο ήχησε ξανά. Σφίχτηκα όταν είδα πως ο αποστολέας του μηνύματος ήταν η Λάιμα.